Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22.01.1996, sp. zn. 3 To 21/96, ECLI:CZ:KSOS:1996:3.TO.21.1996.1

Číslo: 47/1996

Právní věta: Podmíněně zastavit trestní stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. lze i v řízení o trestném činu, kterým nebyla způsobena škoda, o níž by bylo mošno rozhodovat v trestním řízení, a tedy nepřipadá v úvahu postup obviněného směřující k náhradě škody předpokládaný v ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 22.01.1996

Spisová značka: 3 To 21/96

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zastavení trestního stíhání podmíněné

Předpisy: 141/1961 Sb. § 307 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47

Podmíněně zastavit trestní stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. lze i v řízení o trestném činu, kterým nebyla způsobena škoda, o níž by bylo mošno rozhodovat v trestním řízení, a tedy nepřipadá v úvahu postup obviněného směřující k náhradě škody předpokládaný v ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř.

(Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 1996 sp. zn. 3 To 21/96)

Z podnětu stížnosti okresního státního zástupce Krajský soud v Ostravě zrušil usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 1995 sp. zn. 13 T 70/95 a uložil mu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Okresnímu soudu v Ostravě byla dne 17. 3. 1995 podána na obviněného J. T. obžaloba pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. Protiprávního jednání se měl obžalovaný dopustit v době od 1. 7. 1991 do 6. 2. 1995, kdy v Ostravě a jinde, mimo částky 4500 Kč, nepřispěl ničím na výživu svých tří nezletilých dětí, a to J., nar. 22. 8. 1978, T., nar. 18. 8. 1979 a J., nar. 1. 9. 1983, které jsou ve výchově matky R. F., ačkoli mu tato povinnost byla stanovena pravomocným

rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 1990 pod sp. zn. P 773/86 ve výši 1100 Kč měsíčně k rukám matky, a za uvedené období způsobil dluh na výživném ve výši 43 900 Kč.

Okresní soud usnesením ze dne 23. 11. 1995 podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastavil trestní stíhání J. T. pro uvedený skutek a podle § 307 odst. 2 tr. ř. stanovil zkušební dobu v trvání dvou roků. Pro toto rozhodnutí jsou podle jeho názoru dány podmínky, když obžalovaný svou trestnou činnost doznal a způsobenou škodu dobrovolně podle svých možností hradí.

V zákonné třídenní lhůtě podal proti usnesení stížnost okresní státní zástupce s tím, že pro aplikaci § 307 tr. ř. nebyly dány zákonné podmínky. Především pak chybí znak předpokládaný ustanovením § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř., záležící v existenci škody a její úhrady. Poukazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ČR publikované pod číslem III/1967 Sb. rozh. tr., podle něhož dlužné výživné není škodou ve smyslu § 43 odst. 2 tr. ř. Dále pak je nutno přihlédnout k osobě obžalovaného, který byl v minulosti sedmkrát soudně trestán a neskýtá záruku, že bude žít řádným životem. Na své nezletilé děti neplatí po dlouhou dobu a dlužná částka je neobvykle vysoká. Státní zástupce se domáhal zrušení napadeného usnesení a vrácení věci okresnímu soudu s pokynem, aby o ní znovu jednal a rozhodl.

Z podnětu podané stížnosti přezkoumal Krajský soud v Ostravě napadené usnesení v rozsahu § 147 odst. 1 tr. ř. a po zhodnocení věci dospěl k závěru, že podaná stížnost je důvodná.

Je nutno zcela akceptovat právně nepřesnou, ale důvodnou námitku okresního státního zástupce, že pro aplikaci § 307 odst. 1 tr. ř. nebyly splněny s ohledem na povahu spáchaného trestného činu zanedbání povinné výživy materiální podmínky § 307 odst. 1 tr. ř. Podle judikatury i ustáleného výkladu k § 213 tr. zák. je zřejmé, že dlužné výživné není škodou majetkového rázu, o níž by bylo možno v trestním řízení rozhodovat. Podmíněně zastavit trestní stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. lze však i v řízení o trestném činu, kterým nebyla způsobena škoda, o níž by bylo možno takto rozhodovat, a tedy nepřipadá v úvahu postup obviněného směřující k náhradě škody předpokládaný v ustanovení § 307 odst. 1 písm. b) tr. ř. Srov. slova „…nahradil škodu, pokud byla činem způsobena.“ V tomto směru nelze tedy se stížností státního zástupce souhlasit. Důvodná je však námitka týkající se významu okolností, jež byly zjištěny o osobě obžalovaného. Ty mají za následek, že v posuzovaném případě nelze podmíněné zastavení trestního stíhání považovat za dostatečné rozhodnutí ve smyslu materiální podmínky citovaného ustanovení. V tomto směru není možno pominout zejména okolnost recidivy trestné činnosti, jakož ani délku doby, po kterou se obžalovaný měl trestné činnosti dopouštět. Je tedy zřejmé, že pro rozhodnuti o podmíněném zastavení trestního stíhání nebyly dány zákonné podmínky § 307 odst. 1 tr. ř.